

Za králem Šumavy 2012 a neb 21.společný cyklotramp Koberováků

Stejně tak jako tomu bylo před několika lety před naší výpravou do Frenštátu kdy jsme si již od jara notovali Beskyde Beskyde,tak i letos se napříč celé obci nesly písně jako Na Šumavě je dolina,Šumavo-Šumavo a další hity ve valčíkovém tempu,hity připomínající nám,že na začátku prázdnin zakotví náš koberovský cyklistický peleton právě tam. Myšlenka navštívit opět Šumavu v nás dřímala již několik let a tak bylo vcelku logické že letošní cyklotramp nás povede do míst kde jsme před dvaceti lety začínali tuto naši prázdninovou tradici psát.

Tak tedy opět na Antýgl do samého centra Šumavy.

Opíráme se i o doporučení nejzkušenějšího koberovského „Šumavomana“Ládi Studničky který zná tuto oblast

důvěrně na jaře,v létě na podzim i v zimě,znajícího

již jména a příbuzenské vztahy tamních domorodců,včetně jmen krav

na pastvinách, ES PÉ ZETEK lesních strojů,jídelních stecialit některých penzinů a stezek přes bažiny a slatě...

„Bude to zase letos adrenalín babičko“komentuji zběžný pohled na náš dopravní prostředek uložený v depozitu,ale snad zase dojedeme,ujišťuji drahou polovičku slovy kterým sám příliš nevěřím a marně přemýšlím zda jsme auto uvařili na cestě z loňského nebo předloňského cyklotrampu, neboť rok se s autem vlastně nevyjelo.

Také torzo chciplé krysy v kabeláži svíček motoru našeho letitého pojízdného stanu Espase nevěští nic dobrého.

Tyto a jiné obavy mne trápí již několik let-čím dál se jede,tím hlubší vráska na čele. Ale co,nač stahovat kalhoty,když brod je ještě daleko !

Daleko-daleko větší problém než naše doprava se nakonec ukázalo balení kol a batožiny u kamaráda Jirky,který sobě pořídil vůz se zahrádkou na střeše , avšak bez Cvrčkovi pojízdné plošiny pro něj zcela nepoužitelné.

Při umíst'ování kol na zahrádku a vlastním balení den před odjezdem ke kterému jsem povolán jako kamarád největší-bohužel ne nejvyšší,zjišťuje Jírka,že si koupil malé auto a asi polovina věcí se mu nevejde.

V této stresuplné operaci ve které musím tupit hrotící se rodinnou atmosféru se i toto asi na čtvrtý pokus podaří a pojedje s námi i Alena.

Probouzející se sobotní ráno 30.června 2012 je našim příjezdem za všemi ostatními kteří vyrazili na cyklotramp již v pátek a známý zvuk výfukového potrubí našeho stařečka je i budíčkem pro všechny obyvatele kempu.

Tipický obrázek ranního tábořiště-Jírka odcházející do sprchy,snídaně před stany a karavany,menší srocení v prostoru kde lze tušit sud,Bróža v županu, slivovice na uvítanou.Ano jsme tu správně!

Kemp je rozlehlý,stejně tak i naše tábořiště.Zatím co jedna polovina Koberováků zde oblehá břeh řeky druhá polovina/řikejme ji třeba mazácká/ obsadila vyvýšený prostor hned za plotem u silnice kde nám kamarád drží

fleka.

A tak to začíná.

Zaparkovat,postavit,vybalit a nakonec vyrazit.Vyrazit do týdne tradiční pohody kdy i trable sdílené spolu s kamarády jsou úsměvnou vzpomínkou v příštích letech.

Následující dny jsou pak běžnou cyklotrampskou rutinou

Postupně navštěvujeme zdejší krásy přírody-prameny Vltavý,Knížecí Pláně, Poledník,Roklanské údolí,Zadov,Kvildu,CHuráňov,Stachy,Kašperské Hory, Roklanské údolí Javoří Pílu,plavební kanály a slatě.....K přepravě zde je některými využíván i cyklobus-viz výlet do Železné Rudy a pod.

Obdivujeme se krásám přírody i hrůzám zdejší kůrovcové kalamity.

My co zde kempovali o cyklotrampu před dvaceti lety můžeme porovnat změny ke kterým zde na Šumavě došlo-bohužel ne ve vybavení a provozu kempu-zde se čas opravdu zastavil.Ale přibylo zde mnoho asfaltových stezek v místech kde jsme před lety nosili kola přes bažiny jsou nyní široké lesní magistrály.Ubylo lesa a přibylo lidí na stezkách-lépe řečeno,nevzpomínám si že bychom zde před 20 lety na kole a nebo pěšky někoho vůbec potkali.

Příroda je zde dosud krásná až na deprimující úseky mrtvého lesa s torzy suchých smrků obrovské kůrovcové kalamity.To hlava opravdu nebere.

Své krátké povídání o letošním výletu na Šumavu,musím chtít nechtít zakončit vzpomínkou a reportáží o průběhu záchranné a evakuační operace kempu a našem počínání při ní.

Předesílám že jako účastník všech dosavadních výprav mám v živé paměti veškeré řádění živlů které náš peleton sužovaly.

Již zde na Antýglu o první výpravě neodolal můj odborářský stan postavený naruby přívalům bouře a stal se obyvatelný pouze v pláštěnce a s deštníkem nad hlavou.Obdobně zde dopadli kamarádi od Zdeňka Šťastného kteří bouři přečkali někde v terénu a po návratu zjistili,že bydlí v rybníce a ve stanu 30 cm vody.V živé paměti účastníků stále zůstává orkán s krupobitím který se nám přehnal nad hlavami na Staňkově kde šlo mnohým doslova o život, bouřku na Osice ,ve Splavech apod.

Ano těchto a podobných zážitků bylo mnoho a bohužel nás neminuly ani letos.

Ten den,tuším že to bylo ve středu po odpoledním návratu do kempu tradičně relaxujeme u kafe a vzájemně se informujeme o zážitcích a bolestech na trati.

Vzdálené bouření se stává stále bližší a obloha se stále více a více mračí.

Než jsme se nadáli je nad kempem pořádné hromobití a vydatný liják nás nahnal pod pergoly a do stanů.Po půl hodině deště již ale opět svítí sluníčko,a tak jen pouze vybíráme a odvodňujeme kaluže před stany.

V dobré víře,že to njhorší máme již za sebou a v klamném pocitu vítězství člověka nad přírodou přichází na řadu slivovice a jiné hřejivé uvolňující nápoje.,jejichž konzumace je upřednostňována před budováním protizátopových opatření k nelibosti manželek.

A pak se to stalo.Odcházející bouře nabrala náhle opačný kurz.

K dosavadní bouřce se přidaly dvě nebo tři další a nad kempem a šumavskými hvozdy v okolí se rozpoutalo peklo.

Zatím co v dolní části kempu u vody kde sídlí oddílový sud a erární rum pokračují v nastolen kursu co blesk to štamprle, my v hořené části již opět

bojujeme se živlem. Stružky vody se rychle mění v potůčky a potoky, z malých louží se stávají jezera které ohrožují naše příbytky. Lituji především Ti co postavili stany v mělkých prohlubních a na konci vodotečí.

Zatím co kamarád Jirka Justa soused od našeho stanoviště vpravo opouští potápějící se stan s manželku na nafukovacím lehátku uvnitř do bezpečí auta, soused Plíhal vlevo vzpomenuv na jahodové plantáže v Paloučích a zákopové práce vojáka Varšavské smlouvy, vpololeže, vpolokleče pouze ve slipech buduje protipovodňovou hráz okolo stanu, to když už zbývají pouhé dva cm do zatopení.

Bouře neustává, lijí už dobré 4 hodiny a kemp se proměňuje v obrovské jezero ze kterého vyčnívají pouze auta, karavany a několik vyvýšených ostrůvků.

V rachotu deště kapek dopadajících na pergolu a stany je stále patrnější hukot valící se řeky vzdálené zhruba 100m od nás.

Déšť neustává a blesky na obloze začínají doprovázet modrá světla hasičských vozidel na silnici. Kempem sešíří zpráva o nařízené evakuaci jeho spodní části u řeky kde sídlí i naši.

„Zachraňte starce, alkohol a ženy“ to je heslo se kterým vyrážíme spolu s ostatními hornáky zachránit naše dolňáky a činíme tak dle výše uvedeného pořadí. Nejprve jsou na bezpečná místa uloženi již nepotřební a znavení starci, vracíme se pro pípu, sud a rum a nakonec přicházejí na řadu i ženy.

A tak jsem si zachránil Šárku.

Stála tam po kotníky ve vodě a její prosebné oči vidím dodnes.

Ač sám v ohrožení života, neváhal jsem ani vteřinu a odnesl jsem ji do bezpečí.

Celá tato záchranná evakuační operace se naštěstí obešla bez újmy na zdraví a když pak asi dva dny po povodni našel Jindřich svůj již oplakaný-utonulý karton archivního vína Habánské sklepy pozdní sběr, tak i bez újmy na majetku.

A tak v tomto optimistickém závěru této reportáže ze XXI. společného cyklotrampu koberováků na Šumavě v roce 2012 musím konstatovat, že to bylo opět vydařený a již se těšíme na příští cyklotramp v roce 2013.

Zcela na závěr musím upozornit na nový fenomen. A sice na plíživé nebezpečí v podobě e l e k t r o k o l které se letos v počtu jednoho kusu v naší partě pod zadkem Lídy Šťastné objevilo. B a ch a je to hrozně nakažlivý!!

Sepsal Zd. Novák